

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6694/2022
15.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Драгане Бољевић, Катарине Манојловић Андрић, Данијеле Николић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиле АА, ..., чији је пуномоћник Милан Н. Нирнбергер, адвокат из ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 15392/20 од 12.05.2021. године, у седници одржаној 15.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној као изузетно дозвољеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 15392/20 од 12.05.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 15392/20 од 12.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 15392/20 од 12.05.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиле и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 3221/19 од 22.11.2019. године којом је одбијен тужбени захтев тужиле да јој тужени исплати износ од 3.028,00 динара на име накнаде штете због мање исплаћене пензије у периоду од октобра 2016. закључно са новембром 2018. године, у појединачним износима и са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, као и захтев за накнаду трошкова поступка, а тужилца је ослобођена од плаћања судских такси. Ставом другим изреке другостепене пресуде, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде вишег суда донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20).

Према наведеној одредби закона, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности

грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд налази да нема места одлучивању о ревизији тужиле као о изузетно дозвољеној ревизији, јер у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, и уједначавања судске праксе, као ни новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. Тужбени захтев за накнаду штете због мање исплаћене пензије у периоду од октобра 2015. године са новембром 2018. године је одбијен, с позивом на одредбу члана 109. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, а образложење побијане пресуде за одлуку о тужбеном захтеву не одступа од правног става израженог у одлукама Врховног касационог суда, којима је одлучено о захтевима са истоврсним чињеничним стањем као у овој правној ствари. Наиме, тужилца се определила за исплату пензије у готовини на адреси свог пребивалишта и таквим избором начина исплате прихватила је и обавезу да плати поштарину (цену за пружене поштанске услуге) прописану ценовником ЈП „Пошта Србије“, и то под условима повољнијим од тржишних. Правноснажне одлуке другачије садржине, приложене уз ревизију, не указују нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у овом случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Из наведених разлога, нема основа за одлучивање о ревизији као посебној, па је одлучено као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије и у смислу одредаба члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чл. 468. став 1. и 479. став 6. ЗПП и оценио да је и у смислу тих законских одредаба ревизија недозвољена.

Наиме, Законом о парничном поступку је прописано да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 468. став 1), да у таквом спору против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена (члана 479. став 6), као и да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3).

Тужба је поднета 11.02.2019. године и коначно опредељена 14.10.2010. године, траженом исплатом износа од 3.028,00 динара, који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па се у конкретном случају ради о спору мале вредности.

С обзиром да је побијаном пресудом донетом у другом степену одлучено у спору мале вредности и да у таквом спору није дозвољена ревизија, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић